

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Desperado club, a.s.**, IČO 26694263
se sídlem Fr. Černého 9, Lhota
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Mašlejem
se sídlem Říční 456/10, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2023, č. j. 19855/23/5200-11434-701858,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 5. 10. 2020, č. j. 7515476/20/2002-52523-107739. Prvostupňovým rozhodnutím – Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob a na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017 – byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 5 609 940 Kč a dodatečně zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob v částce 6 433 423 Kč, současně žalobci vznikla povinnost uhradit penále v celkové výši 1 186 322 Kč. Prvostupňový orgán vyloučil z daňových nákladů žalobce dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, služby poskytnuté společností D-Consult, s.r.o., (následně SMART LICENCE s.r.o. v likvidaci, zanikla dne 8. 3. 2022) a kyperskou společností E.B.N. DIGITAL MEDIA SERVICES Ltd. a dále odpisy dlouhodobého nehmotného majetku pořízeného od společnosti PTP Distribution, s.r.o. Žalovaný shledal odpisy dlouhodobého nehmotného majetku pořízeného od společnosti PTP Distribution, s.r.o., daňově účinným výdajem, doměřenou daň proto změnil na 5 571 560 Kč a penále na 1 178 646 Kč; ve zbytku ponechal výrok prvostupňového rozhodnutí beze změny.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že na rozdíl od žalovaného považuje náklady dle faktur č. 16014 a č. 17001 vystavených společností D-Consult, s.r.o., za daňově účinné. V rámci daňové kontroly bylo výpovědi Milana Kodera, jednatele dotčené společnosti, ze dne 13. 11. 2019, potvrzeno, že v rozhodné době fakticky jednal jménem dotčené společnosti, která spolupracovala s žalobcem. Předmětem spolupráce bylo vynaložení snahy ze strany dotčené společnosti získat kupce/investora v souvislosti s úmyslem žalobce prodat areál ve Lhotě (tj. společnosti Desperado House s.r.o., člen koncernu, a Desperado Prolific s.r.o., člen koncernu). Pan Koder jednal výlučně s Rostislavem Berkou st. (bývalý člen představenstva žalobce), zprostředkovatelskou smlouvu za dotčenou společnost podepsal pan Koder. Za výše zmíněným účelem pan Koder osobně půl roku objížděl celou Evropu, mimo jiné podnikl v srpnu 2016 cestu do Petrohradu. Následně pan Koder na základě předmětné zprostředkovatelské smlouvy v návaznosti na vynaložení značných nákladů vystavil fakturu č. 16014 (5 % hodnoty areálu ve Lhotě, tj. polovina sjednané odměny). K převodu areálu ve Lhotě však nedošlo, a to z důvodů na straně žalobce. Faktura č. 17001 se týkala téhož plnění jako faktura č. 16014, přičemž byla vystavena na zbývající část sjednané odměny. Žalobce proto nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že pan Koder vypovídal neurčitě.
3. Výše uvedené pan Koder potvrdil ve svém čestném prohlášení ze dne 30. 12. 2021, v němž doplnil, že z obou faktur byla dotčenou společností řádně odvedena daň z přidané hodnoty a že je v případě přetrvávajících pochybností správce daně připraven na základě předvolání opětovně podat svědeckou výpověď.
4. Žalobce namítl nesprávnost závěru žalovaného, že výpověď pana Kodera neprokazuje fakticitu deklarovaného plnění dle jmenovaných faktur a ani nárok dotčené společnosti na odměnu, neboť jí coby zprostředkovateli měl dle žalovaného nárok na odměnu vzniknout až v případě uzavření smlouvy mezi žalobcem a třetí osobou za podmínek alespoň částečného splnění takto sjednaného závazku třetí osobou. Žalovaný k tomu dospěl pouze na základě izolované interpretace bodu 4.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy. Opomněl však, že dle bodu 1.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy se dotčená společnost zavázala vyvíjet činnost směřující k tomu, aby žalobce v budoucnu uzavřel smlouvu o převodu obchodních podílů ve společnostech Desperado House s.r.o., člen koncernu, a Desperado Prolific s.r.o., člen koncernu. Dle § 2447 odst. 2 občanského zákoníku přitom platí, že bylo-li ujednáno, že zprostředkovatel pro zájemce obstará příležitost uzavřít s třetí osobou smlouvu s určitým obsahem, je provize splatná již

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

obstaráním příležitosti. Dotčené společnosti tak dle žalobce vznikl nárok na odměnu již k okamžiku, kdy žalobci obstarala příležitost uzavřít smlouvu o převodu obchodního podílu s třetími osobami.

5. Případný rozpor bodů 1.1. a 4.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy je nutné vykládat dle vůle smluvních stran. I kdyby byl výklad žalovaného správný, je nutné posoudit, zda dotčené společnosti nevzniklo právo na provizi v důsledku zmaření uzavření smlouvy s třetí osobou ze strany žalobce dle § 2448 občanského zákoníku. Nadto, dle bodu 4.3. předmětné zprostředkovatelské smlouvy byl žalobce zavázán vyplatit dotčené společnosti zálohu ve výši 50 % z odměny po zprostředkování jednání mezi žalobcem a třetí osobou směřujícího k uzavření kontraktu. Ze sdělení pana Berky st. ze dne 1. 7. 2021 i z výpovědi pana Kodera shodně vyplývá, že dotčená společnost zprostředkovala vícero jednání mezi žalobcem a třetí osobou. Žalobce měl tudíž za to, že prokázal přinejmenším nárok dotčené společnosti na zálohu ve výši 50 % z odměny. Žalovaný též opomenul, že sjednaná provize zahrnovala dle § 2449 občanského zákoníku i náklady vzniklé dotčené společnosti v souvislosti se zprostředkováním.
6. Za účelem prokázání výše uvedených skutečností žalobce navrhol opakovaný výslech pana Kodera, čemuž nebylo vyhověno. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že není důvodné provádět opakovaný výslech pana Kodera, neboť veškeré relevantní informace již uvedl. Žalovaný přitom tvrdil, že provedeným výsledkem pana Kodera nebyly rozptýleny pochybnosti, které ovšem mohl rozptýlit právě jeho opakovaný výslech. Navíc žalovaný dospěl na základě výsledku pana Kodera k nesprávnému závěru, že pan Koder zajistil žalobci pouze jednoho zájemce z Ruska. Z tohoto závěru žalovaný současně nesprávně dovodil příkrý rozpor mezi výpovědí pana Kodera a sdělením pana Berky st. Při výslechu se správce daně pana Kodera nedotázal na počet jím zprostředkovaných zájemců. Pokud tedy pan Koder zmínil ruskou společnost, jednalo se pouze o příklad jednoho z vícera vážnějších zájemců. Větší počet zájemců a časový odstup pak byly důvodem, proč pan Koder nebyl při výpovědi schopen jednoznačně identifikovat jím tvrzeného zájemce.
7. Pokud jde o náklady za služby a servisní podporu od kyperské společnosti E.B.N. DIGITAL MEDIA SERVICES Ltd., i ty žalobce považoval za daňově účinné. Předmětem plnění ze strany dotčené společnosti bylo vybudování nového mezinárodního portálu v několika jazycích, který by sloužil pro reklamní účely klientů tuzemských i klientů ze zahraničí. Portál měl sloužit ke zviditelnění nejen na evropském trhu, ale i na asijském či ruském, a tím měl výrazně zvýšit dosah všech reklamních a marketingových strategií. Tvrzení žalovaného, že není zřejmé, jaké služby měly být žalobci poskytnuty, tak není pravdivé.
8. Za účelem prokázání poskytnutí služeb žalobce mimo jiné předložil dne 27. 5. 2019 správci daně projektové kódy psané v programovacím jazyce Ruby on Rails na technickém nosiči dat (flash disk). K závěru žalovaného, že tyto kódy nelze bez příslušného vývojového prostředí vůbec spustit, žalobce namítl, že k posouzení projektových kódů bylo třeba odborných znalostí, pročež byl žalovaný povinen ustanovit znalce. Nevyhotovení tohoto znaleckého posudku má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
9. Poskytnutí těchto služeb bylo též prokázáno sdělením pana Berky st., odpovědí kyperské finanční správy v rámci mezinárodní výměny informací a výpovědí D. K.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

10. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou prakticky totožné s odvolacími.
11. Stran hodnocení výpovědi pana Kodera žalovaný odkázal na bod 8 napadeného rozhodnutí a body 8 a 9 seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 24. 11. 2022, č. j. 43490/22/5200-11434-701858. Setrval na tom, že výpověď je neurčitá a neprokazuje, že náklady dle příslušných dokladů byly daňově účinné. Svědek nspecifikoval, jaké zájemce o koupi zajistil, přitom právě zajištění zájemců dle příslušné zprostředkovatelské smlouvy, kteří následně uzavřou příslušnou smlouvu, mělo být právním důvodem pro vyplacení odměny. Z výpovědi nevyplývalo, že by svědek zajistil žalobci další zájemce kromě nspecifikované ruské společnosti.
12. K neprovedení opakovaného výsledku pana Kodera žalovaný odkázal na bod 48 napadeného rozhodnutí. Opakování výsledku by bylo nadbytečné, neboť svědek se ke spolupráci se žalobcem vyjádřil a současně byla celá výpověď svědka ukončena prohlášením zástupce žalobce, že na svědka již nemá žádné otázky a že vše bylo řečeno. Ve věci nevyplývaly žádné nové okolnosti, které by bylo nutné osvětlit opakováním výsledku, přičemž všechny rozhodné okolnosti v projednávané věci nastaly ještě před provedením výsledku.
13. Ohledně interpretace zprostředkovatelské smlouvy žalovaný odkázal zejm. na body 35 a 88 napadeného rozhodnutí. Za podstatné považoval to, že dle zprostředkovatelské smlouvy vzniká nárok na odměnu za činnost zprostředkovateli v případě uzavření každého kontraktu mezi žalobcem a třetí osobou (viz bod 4.1 předmětné zprostředkovatelské smlouvy). Podle shodného tvrzení žalobce i společnosti D-Consult, s.r.o., nebyla příslušná smlouva uzavřena a nadto z žalobcem předložených důkazů nevyplývá ani faktický výkon zprostředkovatelské činnosti zprostředkovatele v jeho prospěch. Nárok na provizi tak nemohl vzniknout.
14. Žalovaný v souvislosti s prokazováním skutečného provedení zprostředkovatelské činnosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 219/2019, bod 26. Ve skutkově obdobném případě Nejvyšší správní soud shledal, že nedostatečná identifikace údajně získaných zájemců a absence jakýchkoliv dokumentů svědčících o provádění zprostředkovatelské aktivity (e-maily, kontakty na klienty apod.), tj. pouhá tvrzení, neumožňují učinit závěr, že zprostředkovatelská činnost byla skutečně vykonána.
15. V předmětné zprostředkovatelské smlouvě nebyla výslovně dohodnuta náhrada nákladů spojených se zprostředkováním, a protože byla sjednána provize, nevyplývá právo na náhradu nákladů spojených se zprostředkováním ani ze zákona (viz § 2449 občanského zákoníku). Náhrada nákladů spojených se zprostředkováním je tak součástí dohodnuté provize. Na tuto však dodavateli ani nevznikl nárok, neboť k uzavření smluv, jejichž uzavření měl zprostředkovatel zprostředkovat, vůbec nedošlo. Je zcela irelevantní, že žalobce vyplatil zálohu provize, neboť zaplacení zálohy není daňově účinným výdajem a její poskytnutí nadto nijak nesouvisí s otázkou existence práva na úhradu provize.
16. Ohledně tvrzení žalobce, že k uzavření zprostředkované smlouvy nedošlo z důvodů na straně žalobce, žalovaný konstatoval, že pro toto tvrzení žalobce nepředložil žádné důkazy. Naopak z výpovědi pana Kodera vyplývá, že smlouva nebyla uzavřena, neboť žalobce trval na uzavření smlouvy za 100 mil. Kč (resp. 5 mil. EUR), což bylo dohodnuto v bodu 1.1 předmětné zprostředkovatelské smlouvy. Pan Koder potvrdil, že žalobce z této ceny nechtěl slevit a jediný zájemce o koupi neměl přístup k bankovnímu financování a z

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

prodeje tak sešlo. Pokud žalobce pouze trval na uzavření zprostředkovávané smlouvy za předem dohodnutých podmínek, nelze z toho vyvodit závěr, že k uzavření zprostředkovávané smlouvy nedošlo z důvodů spočívajících na jeho straně. Ani okolnost, že banky neumožnily zájemci z Ruska zafinancovat úhradu části kupní ceny, nemůže jít v této souvislosti k tíži žalobce, stejně jako skutečnost, že tento zájemce nedostal vízum pro návštěvu ČR.

17. Pokud jde o náklady za služby a servisní podporu od kyperské společnosti E.B.N. DIGITAL MEDIA SERVICES Ltd., žalovaný odkázal na body 53 až 71 napadeného rozhodnutí. Žalobce nepředložil důkazy prokazující faktické uskutečnění tohoto plnění, a to zejména vzhledem k nedokončení celého projektu (dokončen byl pouze malý prototyp, nikoliv samotný projekt). Žalobce nepředložil důkaz o funkčnosti plnění (internetový portál), předložil pouze projektové kódy psané v programovacím jazyce, jež nelze spustit bez příslušného vývojového prostředí. Faktické provedení plnění nebylo prokázáno ani výpověďmi. Výpověď pana K., IT pracovníka, který měl provést část prací, nebyla způsobilá prokázat uskutečnění deklarovaných plnění v deklarovaném rozsahu za celkovou částku 960 000 EUR. Svědek nevěděl, kdo byl konečný příjemce plnění, na nichž pracoval, ani jaká byla hodnota plnění, a nemohl tedy potvrdit uskutečnění jakéhokoliv plnění v konkrétní částce. Předmětná zakázka navíc nebyla dle svědka dokončena a její dokumentace byla z důvodu neuhrazení poplatků smazána z repozitáře (úložiště programovacího kódu). Podle svědka nebyl projekt dokončen, vytvořen byl pouze malý prototyp.
18. Stejně jako výpověď pana K. ani sdělení pana Berky st. není způsobilé prokázat uskutečnění deklarovaných plnění v deklarovaném rozsahu, neboť vyjádření k předmětné věci bylo nekonzistentní, nekonkrétní, vnitřně rozporné, viz bod 61 napadeného rozhodnutí.
19. Co se týče neustanovení znalce, žalovaný uvedl, že ačkoliv žalobce tížilo důkazní břemeno ohledně prokázání daňové účinnosti nákladů, v rámci odvolacího řízení nenavrhl jako důkaz vyhotovení znaleckého posudku za účelem posouzení předmětu plnění, ani sám takový znalecký posudek nepředložil. Žalobce v podstatě navrhl vyčkat vyhotovení znaleckého posudku, který měl vzniknout na žádost Policie ČR v rámci trestního řízení s termínem vyhotovení do 22. 7. 2022. K tomuto návrhu se žalovaný vyjádřil v bodu 83 napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval, že odpovědi na 7 otázek Policie ČR v zadání znaleckého posudku by nemohly samy o sobě v rámci zjištěného skutkového kontextu prokázat daňovou účinnost zúčtovaných nákladů dle dokladů od kyperské společnosti, návrhu žalobce proto žalovaný nevyhověl.

Posouzení žaloby soudem

20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
21. Soud rozhodl bez jednání, jelikož účastníci na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
22. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

23. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. [...]*
24. Soud předesílá, že žalobce v žalobě v zásadě jen opakuje, co již namítal v odvolání. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání odvolacích námitek neuplatňuje konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizuje, ale jen opakuje to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud žádné deficity, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, neshledal. Soud proto k jednotlivým námitkám obecně odkazuje na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, s níž se ztotožňuje a níže ji stručně shrnuje, případně ji rozvíjí o vlastní úvahy.
25. V souvislosti s tím soud připomíná, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodu 9 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány *„[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: ‚Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.‘ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“*
26. Co se týče nákladů dle faktur č. 16014 a č. 17001 vystavených společností D-Consult, s.r.o., tj. zprostředkování prodeje areálu ve Lhotě, resp. podílů ve společnostech Desperado House s.r.o., člen koncernu, a Desperado Prolific s.r.o., člen koncernu, soud přitakává názoru žalovaného, že nejsou daňově účinné. Žalobce v žalobě shrnul obsah výsledku pana Kodera, který považuje za relevantní, určitý a dostačující pro osvědčení daňové účinnosti nákladů. Dle soudu ovšem tato žalobcem vyzdvihovaná zjištění dostatečná ani určitá nejsou. Pan Koder potvrdil uzavření smlouvy, leč další okolnosti zprostředkování již popisoval velmi neurčitě. Tvrzení, že půl roku objížděl celou Evropu, načež *„sehnal nějaké lidi z Ruska“*, je zcela vágní. Ohledně údajného klienta z Ruska nebyl svědek schopen identifikovat společnost, toliko to, že *„[ř]editel byl Dimitrij, ale teď nevím, jak dál“*. K hodnocení výpovědi pana Kodera a souvisejících okolností soud v podrobnostech odkazuje na body 34–40, 45–52 a 88 napadeného rozhodnutí a na body 8 a 9 seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 24. 11. 2022. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že později doložená kopie pasu pana Kodera prokazuje jen to, že byl v srpnu 2016 v Rusku, nikoli fakticitu plnění. Totéž platí pro žalobcem předložená prohlášení o uskutečněné prezentaci, a to pro jejich nekonkrétnost v popisu jednání, nedostatečnou identifikaci osob, absenci podpisů atd. (viz bod 45 a 46 napadeného rozhodnutí). Obsah sdělení pana Berky st. pak na těchto závěrech nemůže nic změnit, neboť tvrzení pana Berky st. nebyla podložena žádnými dalšími důkazními prostředky, jsou vnitřně rozporná a jsou v rozporu s dalšími důkazními prostředky, zejména s výpovědí pana Kodera (body 36–40 napadeného

rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval i údajnými zájemci panem Z. a panem S., panem Z. i v bodech 41–43 napadeného rozhodnutí).

27. Pokud jde o otázku, zda lze z výpovědi pana Kodera dovodit, že společnost D-Consult, s.r.o., zprostředkovala vícero jednání mezi žalobcem a třetí osobou, dle soudu z ní toto neplyne (srov. body 35, 39, 42 a 46 napadeného rozhodnutí). Při výslechu pan Koder nejprve hovoří o tom, že „*sehnal nějaké lidi z Ruska*“ (množné číslo), které nijak neupřesnil, následně hovoří o člověku „*kterého jsem na to konkrétně měl*“ (jednotné číslo). Zbytek výslechu se pan Koder vyjadřuje výhradně k tomuto jedinému, nedostatečně identifikovanému zájemci s tím, že se jednalo o ruskou společnost, jejímž ředitelem byl Dimitrij, příjmení si nevybavoval. Z ničeho nevyplývá, že tohoto zájemce uvedl jako příklad, jak sugeruje žalobce. Naopak lze dovodit, že jiné subjekty pan Koder za zájemce nepovažoval. Pasáž o sehnání nějakých lidí z Ruska je neurčitá a bezprostředně na ni navazuje sdělení o konkrétním, jediném zájemci z Ruska, takže z této pasáže nelze dovozovat mnohost zájemců. Popřípadě ji lze vyložit tak, že pan Koder sehnal jakési kontakty na lidi z Ruska a následně z nich vytěžil jediného vážného zájemce, o kterém mělo smysl hovořit. Soud tudíž nemá za to, že měl správce daně položit otázku na počet zprostředkovaných zájemců, jestliže je zjevné, že byl jeden, mimoto byl přítomen zástupce žalobce, který mohl sám klást otázky, což neučinil.
28. Soud nepovažuje za věrohodné, že si pan Koder nepamatoval podrobnosti s ohledem na časový odstup a mnohost zájemců. Časový odstup cca 3 roky soud nepovažuje za natolik významný, aby svědek nedokázal dostatečně konkrétně vypovídat o nikoli bagatelním plnění (prodej za 100 mil. Kč, provize 10 mil. Kč), které měl zajišťovat, zvláště pokud sám svědek tvrdí, že tomu věnoval mnoho času a vynaložil značné náklady. Mnohost zájemců by případně mohla odůvodnit situaci, kdy by si svědek nevzpomněl na všechny, nikoli to, že si dostatečně určitě nevzpomněl ani na jednoho.
29. S ohledem na výše uvedené a na vypořádání žalovaného v bodu 48 napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že závěr žalovaného o nedůvodnosti opakovaného výslechu pana Kodera je správný.
30. K předmětné zprostředkovatelské smlouvě a podmínkám, za nichž měl zprostředkovatel nárok na odměnu, se žalovaný vyjádřil v bodech 32–39 napadeného rozhodnutí. Podstatný je závěr žalovaného, že společnosti D-Consult, s.r.o., dle předmětné zprostředkovatelské smlouvy vzniká nárok na odměnu v případě uzavření každého kontraktu mezi žalobcem a třetí osobou za podmínek alespoň částečného splnění takto sjednaného závazku třetí osobou, k čemuž nedošlo. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje a dodává, že žalobcova argumentace rozporem bodů 1.1. a 4.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy je lichá. Bod 1.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy definuje činnost, kterou má zprostředkovatel vyvíjet, přičemž bod 1.2. předmětné zprostředkovatelské smlouvy odkazuje na bod 4.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy, jenž stanoví, za jakých podmínek vznikne zprostředkovateli nárok na odměnu za činnost dle bodu 1.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy. Není zde tedy rozpor, ale naopak provázanost. Ačkoli přitom bod 1.2. předmětné zprostředkovatelské smlouvy hovoří o odměně za činnost, která je v bodě 1.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy definována jako „*vyvíjení činnosti směřující k tomu, aby zájemce v budoucnu uzavřel smlouvu [...]*“, ve spojení s bodem 4.1. předmětné zprostředkovatelské smlouvy lze jednoznačně uzavřít, že odměna nenáleží za vyvíjení zprostředkovatelské činnosti, ale až za uzavření zprostředkované smlouvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Nadto je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný zpochybnil již zprostředkování jednání žalobce s třetími osobami, resp. samotné vyvíjení činnosti zprostředkovatelem.

31. K argumentaci žalobce § 2447 až § 2449 občanského zákoníku se žalovaný vyjádřil v bodech 52 a 88 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že uzavření smlouvy dle ustanovení občanského zákoníku neznamena, že je tím automaticky prokázána daňová účinnost souvisejících zúčtovaných nákladů. Rovněž odkázal na body 49 a 50 napadeného rozhodnutí s tím, že daňová účinnost nákladů je otázkou veřejného, nikoli soukromého práva. Soud podotýká, že žalovaný nevyvracel konkrétní argumenty žalobce spojené s ustanoveními občanského zákoníku, což ale v daném případě nezakládá vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vypořádání těchto námitek totiž z napadeného rozhodnutí vyplývá implicitně.
32. Jak soud uvedl výše, žalovaný dospěl ke správnému závěru stran podmínek, za nichž zprostředkovateli vzniká nárok na odměnu, přičemž tyto podmínky nebyly splněny. Z napadeného rozhodnutí vyplývá i to, že žalovaný zpochybnil již zprostředkování jednání žalobce s třetími osobami, což neguje možnost odměny za obstarání příležitosti uzavřít zprostředkovanou smlouvu (§ 2447 odst. 2 občanského zákoníku), nadto by to bylo v rozporu s jednoznačným stanovením podmínek pro vznik nároku na odměnu až při uzavření zprostředkované smlouvy. Při zpochybnění zprostředkování jednání žalobce s třetími osobami nepřipadala v úvahu ani provize za zmaření uzavření smlouvy ze strany žalobce (§ 2448 občanského zákoníku), ostatně i údajné zmaření uzavření smlouvy zůstalo v rovině neurčitých a nepodložených tvrzení. Pokud jde o zálohu na odměnu, soud opakuje, že žalovaný zpochybnil již zprostředkování jednání mezi žalobcem a třetími osobami, potažmo tedy i nárok na vyplacení zálohy na odměnu. Lze dodat, že ačkoli vyjádření žalovaného k žalobě nemůže doplňovat odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak tezi žalovaného, že záloha na odměnu ze své povahy nemůže obstát jako daňově účinný náklad, protože relevantní je až vznik nároku na odměnu, je možné považovat za notorietu, navíc implicitně vyplývající právě z toho, že žalovaný za rozhodnou skutečnost považoval vznik nároku na odměnu.
33. Námitku žalobce, že žalovaný opomenul, že sjednaná provize zahrnovala i náklady vzniklé v souvislosti se zprostředkováním (§ 2449 občanského zákoníku), má soud za bezpředmětnou – žalovaný řádně odůvodnil, proč nevznikl nárok na provizi, ergo ani na náklady v ní zahrnuté.
34. Co se týče nákladů za služby a servisní podporu od kyperské společnosti E.B.N. DIGITAL MEDIA SERVICES Ltd., soud přitakává názoru žalovaného, že nejsou daňově účinné. Soud předně konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, proč považuje předmět plnění za nejasný. V bodu 53 uvedl, že dle smlouvy bylo předmětem plnění dílo „Zvýšení návštěvnosti web serverů“, což je zcela obecné. V bodu 56 shrnul sdělení žalobce při ústním jednání dne 27. 5. 2019, které koresponduje s tvrzením v žalobě. V bodu 57 žalovaný poukázal na změnu ve vyjádření žalobce – jako předmět plnění označil poskytnutí služeb internetového marketingu a zvýšení návštěvnosti web serveru. Žalobce popřel, že předmětem smlouvy o dílo bylo vybudování webového portálu, byť na základě výstupů kyperské společnosti měl v úmyslu založit onen mezinárodní webový portál dle svých představ. Ve svém odvolání pak žalobce uvedl, že předmětem plnění byl vývoj, servis a podpora systému včetně jeho rozvoje, jak je uvedeno ve smlouvě ze dne 16. 12. 2016. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce neustále pozměňoval své tvrzení ohledně předmětu plnění a nebyl schopen ho ani jednoznačně a věrohodně popsat, ačkoliv se Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

jednalo o plnění za vysokou hodnotu (25,5 mil. Kč). Soud dodává, že žalobce v žalobě tyto závěry žalovaného ničím nevyvrací, toliko opakuje jeden z tvrzených předmětů plnění. I tento popis je dle soudu velmi vágní a vzbuzuje pochybnosti. Lze doplnit, že pan K. vypověděl, že mělo jít o portál s video-obsahem (jako Youtube), který měl být financován reklamou (bod 68 napadeného rozhodnutí).

35. Stran projektových kódů předložených žalobcem a s tím spojeným návrhem na ustanovení znalce soud nejprve ve shodě s žalovaným podotýká, že žalobce nenavrhl jako důkaz vyhotovení znaleckého posudku za účelem posouzení předmětu plnění a ani sám takový znalecký posudek nepředložil. To, co žalobce navrhl, bylo vyčkat na vyhotovení znaleckého posudku pro Policii ČR (srov. body 83 a 84 napadeného rozhodnutí). Soud se přitom ztotožňuje s názorem žalovaného, že s ohledem na skutková zjištění by znalecký posudek vyhotovený pro Policii ČR nemohl prokázat daňovou účinnost předmětných nákladů. V bodu 84 napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul, že žalobce pozměňoval své tvrzení ohledně předmětu a nebyl schopen ho ani jednoznačně a věrohodně popsat (viz výše), sdělení pana Berky st. bylo nekonzistentní, nekonkrétní a vnitřně rozporné (body 60 a 61 napadeného rozhodnutí) a z výpovědi pana K. (body 68–70 napadeného rozhodnutí) mj. vyplývá, že zakázka nebyla dokončena a její dokumentace byla z důvodu neuhrazení poplatků smazána z repozitáře, z čehož je zřejmé, že nemohla být ani dodána jakémukoli konečnému příjemci. Lze také poukázat na to, že smlouvu o dílo s totožným předmětem plnění uzavřela s kyperskou společností ve stejný den jako žalobce také s žalobcem personálně propojená společnost Desperado House s.r.o., člen koncernu, (bod 58 napadeného rozhodnutí), což je další podezřelá okolnost. Soud dodává, že i kdyby se žalobcův návrh obsažený v doplnění odvolání ze dne 11. 1. 2023 vložil tak, že se jednalo o návrh na vyhotovení dalšího znaleckého posudku z iniciativy správních orgánů (patrně se stejnými otázkami), čemuž ovšem textace tohoto podání neodpovídá, pak by argumentace žalovaného o bezpředmětnosti takového znaleckého posudku platila i pro tento případ.
36. Ohledně teze žalobce, že poskytnutí služeb bylo též prokázáno sdělením pana Berky st., odpovědí kyperské finanční správy v rámci mezinárodní výměny informací a výpovědí pana K., soud podotýká, že ji žalobce nijak blíže neupřesnil. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný žádný z těchto podkladů rozhodnutí nepovažoval za důkaz poskytnutí služeb, přičemž žalobce k této argumentaci žalovaného neuvedl v žalobě ničeho, zejm. ji ničím nevyvracel. Soud proto pouze odkazuje na body 60 a 61 (sdělení pana Berky st.), 63 a 64 (odpověď kyperské finanční správy) a 68–70 a 85 (výpovědi pana K.; pozn. soudu, vypovídal i před Policií ČR) napadeného rozhodnutí.

Závěr

37. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2024

Milan Tauber v. r.
předseda senátu